

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.267 van 25 april 2013
in de zaak A. 207.721/VII-38.729.**

In zake :
1. Christiaan HOORNE
2. Dina LEYSEELE
3. Rik ADAM
4. Walter DUJARDIN
5. Jean-Pierre STAMPAERT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Wannes Thyssen en Stijn Vandamme
kantoor houdend te 9000 Gent
Kasteellaan 141
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Gilles Dewulf
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partijen :

1. de BVBA AGRO-ENERGIEK
2. de LV VANDAELE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Marc D'hoore en Gregory Vermaercke
kantoor houdend te 8200 Brugge - Sint-Andries
Dirk Martensstraat 23
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 18 januari 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van

Leefmilieu, Natuur en Cultuur van 19 november 2012 houdende uitspraak over het beroep ingesteld tegen de beslissing van de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen van 16 februari 2012, waarbij aan de LV Vandaele en de BVBA Agro-Energiek een milieuvergunning wordt verleend voor het verder exploiteren en veranderen van een co-vergistingsinstallatie, gelegen aan de Rijvers 66b te Zomergem.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 maart 2013.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Wannes Thyssen, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Frederick Hallein, die loco advocaten Marc D'hoore en Gregory Vermaercke verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Tussenkoms

3. Met een op 7 februari 2013 ter post aangetekend verzoekschrift vragen de BVBA Agro-Energiek en de LV Vandaele om in het geding te mogen tussenkomen.

Er is grond om dat verzoek in te willigen, wat betreft het administratief kort geding.

IV. Feiten

4.1. De inrichting waarover de betwisting gaat, ligt in agrarisch gebied, en zo ook de woningen van de verzoekende partijen, waarvan een aantal ervan in landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelegen zijn.

4.2. Op 5 augustus 2011 dienen de tussenkomende partijen een milieuvergunningsaanvraag in. Ze willen de exploitatie van een bestaande varkenshouderij stopzetten en de vergistingsinstallatie uitbreiden tot een jaarlijkse capaciteit van 60.000 ton. Gelet op de aanzienlijke investering vragen ze de vroegtijdige hernieuwing van de vergunning van 15 oktober 2009, voor een nieuwe termijn van 20 jaar.

4.3. Op 16 februari 2012 verleent de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen de gevraagde vergunning, behalve voor de gevraagde grondwaterwinning.

4.4. Er worden administratieve beroepen ingediend door buurtbewoners.

4.5. Hierop worden de nodige adviezen gegeven. Zij zijn alle gunstig, waarvan enkele voorwaardelijk gunstig.

4.6. Op 19 november 2012 wordt de bestreden beslissing genomen : de door de deputatie van de provincie Oost-Vlaanderen verleende vergunning wordt bevestigd, met toevoeging van bijkomende bijzondere vergunningsvoorwaarden.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

5. De tussenkomen de partijen betwisten de ontvankelijkheid van de vordering, omdat de verzoekende partijen hun belang niet naar behoren zouden aantonen en omdat zij geen voordeel zouden hebben bij de schorsing en vernietiging van de vergunningsbeslissing waarin precies om aan hun bezwaren tegemoet te komen een reeks bijzondere vergunningsvoorwaarden werd opgenomen.

Over die exceptie zou slechts uitspraak moeten worden gedaan indien aan de beide, cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan is voldaan, wat te dezen, zoals zal blijken, niet het geval is.

VI. Onderzoek van de vordering

6. Luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

7. Met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen :

"Alle verzoekende partijen wonen (...) in de onmiddellijke nabijheid van de

hinderlijke inrichting, zodat zij zonder meer rechtstreeks in de beleving van hun woon- en leefklimaat worden geraakt.

Men kan bezwaarlijk voorhouden dat de te verwachten hinderproblemen subjectief of louter hypothetisch zijn, nu er zelfs objectieve vaststellingen zijn van politie en milieu-inspectie over deze hinder en zelfs over de overschrijdingen van de geluidsnormen.

Ook de manifeste geurhinder die gepaard gaat met de inrichting waarvoor het bestreden besluit een milieuvergunning toekent, houdt een ernstige verstoring in van het woon- en leefklimaat van verzoekende partijen. Dit geldt des te meer in de warmere seizoenen, wanneer verzoekende partijen veel tijd doorbrengen in de tuin of op het terras, maar ook in de koudere winterperiode blijven deze klachten bestaan. Geluidsoverschrijdingen zijn bovendien seizoensongevoelig, zodat deze overschrijding van de geluidsnormen ervoor zorgt dat verzoekende partijen het hele jaar door met geluidsoverlast worden geconfronteerd. Deze aantasting van hun woon- en leefklimaat is des te erger, nu zij voortdurend leven met een onveilig gevoel omtrent het zwaar verkeer dat langs hun huizen raast op daartoe onaangepaste wegen.

Indien de uitgebreide co-vergistingsinstallatie kan worden geëxploiteerd - terwijl de bestaande vergunde toestand nog niet eens zonder onaanvaardbare hinder kan worden geëxploiteerd - zal dit ontegensprekelijk gepaard gaan met ernstige geurhinder en lawaaihinder. Ook het slapen met open ramen, drogen van de was, verluchten van de woning, enz. komen zonder meer in het gedrang door de geuroverlast.

Bovendien steunt de bestreden beslissing zich enkel en alleen op een geurstudie en geluidsstudies zonder enig tegensprekelijk karakter, nu deze studies niet waren toegevoegd bij de milieuvergunningsaanvraag. De verzoekende partijen waren bijgevolg niet in de mogelijkheid om hun bezorgdheid met betrekking tot deze partijdige studie te uiten en zijn bijgevolg niet overtuigd van het feit dat er geen risico bestaat op onaanvaardbare geurhinder.

Ook in dit verband zou verwerende partij tevergeefs opwerpen dat men in agrarisch gebied een zekere mate van hinder moet tolereren, nu dit geenszins betekent dat ook onaanvaardbare hinder moet worden getolereerd. De geplande industriële vergistingsinstallatie met verdubbelde capaciteit zal immers de tolerantiedrempel inzake geur ruimschoots overschrijden van wat men van een normale agrarische activiteiten mag verwachten, wat ook blijkt uit de - na het openbaar onderzoek toegevoegde - studies.

Zo oordeelde uw Raad in een arrest van 17 september 2009, nr. 196.159, dat de aard en de omvang van een hinderlijke veeteeltinrichting in samenhang met een beperkte ruimtelijke scheiding een ernstige weerslag kan betekenen op de woon- en leefkwaliteit, zelfs wanneer men rekening houdt met de hogere tolerantiedrempel voor hinder ten gevolge van de exploitatie van landbouwbedrijven die geldt voor bewoners van een agrarisch gebied. In casu ging het om het plaatsen van meer dan 2000 mestvarkens mét biologische luchtwasser, terwijl in deze zaak de uitbreiding van een industriële vergistingsinstallatie aan de orde is. Rekening houdende met de vele bezwaren en opmerkingen, de aanhoudende klachten (...) en de officiële vaststellingen door de milieu-inspectie en de politie heeft de vergunningverlenende overheid

(...) kennelijk onredelijk geoordeeld dat er geen risico bestaat op onaanvaardbare geur- en geluidshinder, noch dat de goede plaatselijke ordening kan worden gerespecteerd gelet op de te verwachten mobiliteitsproblemen.

Waar grondgebonden agrarische activiteiten als aanvaardbaar kunnen beschouwd worden in dit open landschap, kan geenszins hetzelfde gezegd worden van een agro-industrieel bedrijf.

Hetzelfde arrest van uw Raad van 17 september 2009 stelt dat het enkele feit dat de varkensstallen ammoniakemissiearm zullen uitgevoerd worden, geen overtuigend element vormt om elk risico op ernstige hinder voor de omwonenden volledig uit te sluiten. Eenzelfde argument geldt voor de vaststelling dat in casu bijzondere voorwaarden worden opgelegd (geluidseis voor bijkomende ventilatoren en biowasser voor de geur) zonder dat deze garanties inhouden voor een exploitatie met aanvaardbare hinder, zelfs integendeel nu hoger afdoende werd aangetoond dat er geen zekerheid is over de exploitatie zonder onaanvaardbare hinder voor de nabijgelegen woningen van verzoekende partijen. Temeer nu de omwonenden niet de kans hebben gekregen hun opmerkingen te formuleren aangaande de toegevoegde geur- en geluidsstudies die daaromtrent werd toegevoegd (zie de uitvoerige uiteenzetting onder het vierde middel).

Cruciaal in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is evenwel dat dergelijke vorm van geurhinder alsook lawaaihinder onmogelijk achteraf kan gecompenseerd worden, gelet op de enorme proporties die deze vormen van milieuhinder kunnen aannemen. Zelfs in de eigen geurstudie die wordt toegevoegd, blijkt dat het perceel van eerste verzoeker zich bevindt ten noordoosten van de inrichting, terwijl het algemeen bekend is dat in Vlaanderen de overheersende windrichting zuidwestelijk is.

Bovendien liggen de percelen van verzoekende partijen volkomen in de overheersende windrichting. Dit versterkt de geurhinder enorm, terwijl ook het geluid makkelijker tot bij hun woningen draagt. Rekening houdende met het feit dat dergelijk hinder ernstig inwerkt op zowel de fysische als psychische gesteldheid van verzoekende partijen, staat vast dat hun leefwijze aanzienlijk zal verslechteren terwijl nu reeds onaanvaardbare hinder moet worden ondergaan. Dit kan zich onder meer uiten in hoofdpijn, stress, braakneigingen en slapeloosheid, zodat verwerende partij bezwaarlijk zou kunnen volhouden dat de hinder in huidige constellatie zonder afdoende maatregelen aanvaardbaar zou zijn, noch dat het ernstig nadeel naderhand zou kunnen worden vergoed.

Gelet op het feit dat uw Raad in een vergelijkbare zaak (cf. het arrest van 17 september 2009, nr. 196.159) heeft geoordeeld dat er in dergelijk geval sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, dient dit ook in deze zaak te worden weerhouden (...):

'Gelet op de aard en de omvang van de vergunde veeteeltinrichting - een bedrijf met plaatsen voor 2.128 mestvarkens - en de beperkte ruimtelijke scheiding tussen de stallen en de woningen van de verzoekende partijen, kan worden aangenomen dat de exploitatie van de inrichting een ernstige weerslag kan hebben op hun woon- en leefkwaliteit. Dit geldt zelfs indien men rekening houdt met de hogere tolerantiedrempel voor de hinder ten gevolge van de exploitatie van landbouwbedrijven die geldt voor bewoners van een agrarisch gebied of een woongebied met

landelijk karakter. Met het bestreden besluit wordt het vroegere mestkalverenbedrijf volledig omgevormd naar een mestvarkensbedrijf. De artikelen 5.9.4.1. en volgende van Vlarem II bevatten specifieke bijkomende voorwaarden in verband met de ligging van varkensstallen. Dergelijke bijkomende voorwaarden gelden niet voor mestkalverenbedrijven. Er kan daarom worden aangenomen dat de regelgever de ligging van varkensstallen problematischer acht uit milieuoogpunt. In het bestreden besluit wordt overigens gesteld dat de omvorming naar een mestvarkensbedrijf gepaard gaat met een stijging van de mestproductie op inrichtingsniveau, wat bijkomende hinder doet vermoeden.

Het gegeven dat de bestreden milieuvergunning aan de exploitant de verplichting oplegt om de varkensstallen ammoniakemissiearm uit te voeren, vormt geen overtuigend element om elk risico op ernstige hinder voor de omwonenden volledig uit te sluiten. Er lijkt immers geen behoorlijk onderzoek te zijn verricht naar de deugdelijkheid ervan en de verzoekende partijen hebben als omwonenden niet de kans gekregen daarop hun opmerkingen te formuleren. De omstandigheid dat de bestreden milieuvergunning niet ten uitvoer kan worden gelegd zolang de vereiste stedenbouwkundige vergunning voor de verbouwing van de stallen niet is verleend, vormt geen reden om van de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit af te zien. De voorlopige onuitvoerbaarheid van de milieuvergunning houdt immers op te bestaan van zodra de vereiste stedenbouwkundige vergunning wordt verleend. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is eveneens voldaan.'

Merk in dit verband immers op dat in casu:

- het niet enkel gaat om geurhinder, maar ook om geluidsoverlast en verkeersonveiligheid;
- de woningen zelfs gelegen zijn in de overheersende windrichting;
- het gaat om een verdubbeling inzake capaciteit (in plaats van een verandering van mestkalveren naar varkens), die eveneens bijkomende hinder doet vermoeden;
- er slechts 30 meter (!) tussen het perceel van de meest nabije verzoekende partij en de inrichting ligt;
- een groenscherm geen soelaas brengt om geur- of geluidshinder te beperken;
- een biowasser noch geluidseisen voor bijkomende ventilatoren noch een (niet-nageleefd) spreidingsplan voor zwaar verkeer overtuigende elementen vormen opdat er geen ernstige hinder zou zijn;
- verzoekende partijen zich niet eens over de inhoud van de later toegevoegde studies hebben kunnen uitspreken in het kader van het openbaar onderzoek.

Er kan bijgevolg niet anders dan te worden geconcludeerd dat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekende partijen".

8. De verwerende partij antwoordt dat voor de beoordeling van een mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel rekening moet worden gehouden, niet met de afstand tussen de perceelgrenzen van het terrein waarop de inrichting is gevestigd en de perceelgrenzen van de woningen van de verzoekende partijen, maar wel met de afstand tussen de installaties van de hinderlijke inrichting en de woningen zelf van de verzoekende partijen.

Zij verwijst voorts naar de rechtspraak van de Raad van State over de hogere tolerantiedrempel die voor bewoners van agrarisch gebied moet worden in aanmerking genomen als het gaat om hinder die het gevolg is van de agrarische activiteiten waartoe dat gebied specifiek is bestemd en ook naar de omzendbrief RO/2006/01 inzake mestverwerkingsinstallaties.

Zij stelt verder dat bovendien nog in rekening moet worden gebracht dat de inrichting reeds over een milieuvergunning voor het exploiteren van een co-vergistingsinstallatie van 30.000 ton inputmateriaal per jaar beschikt, alsook voor het exploiteren van een varkenshouderij met ongeveer 3.000 varkens en dat indien de bestreden beslissing zou worden geschorst of vernietigd de exploitant van de inrichting terugvalt op de destijds verleende basisvergunning die niet is aangevochten door de verzoekende partijen.

Zij wijst er ook op dat in de omgeving, vaak dichterbij de woningen van de verzoekende partijen, nog verscheidene andere agrarische bedrijven worden geëxploiteerd, zodat het niet opgaat om alle hinder die de verzoekende partijen ondervinden toe te schrijven aan de bij de bestreden beslissing vergunde inrichting.

De verwerende partij stelt ook dat naast de afstand tussen de woningen en de inrichting ook de specificiteit van de bedrijfsvoering relevant is bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze bedrijfsvoering is er volgens haar op gericht de hinder tot een absoluut minimum te beperken. Zij zet daarbij uiteen wat volgt :

"Zo blijkt uit de bestreden beslissing in de eerste plaats dat alle geurproducerende elementen van de co-vergistingsinstallatie worden afgesloten van de buitenlucht. Het is dan ook niet zeker dat de uitbreiding van de bestaande co-vergistingsinstallatie voor overmatige geurhinder zal zorgen die de tolerantiedrempel in agrarisch gebied zal overschrijden. In dit opzicht kan gewezen worden op de volgende zaken:

- de mest- en inputstromen die onderhevig zijn aan verrotting zullen indoor in in gesloten silo's worden opgeslagen
- de pasteurisatie zal daarenboven plaatsvinden in volledig afgesloten reactoren die geplaatst worden binnen de loods of het op te richten pomphuis
- Alle ruimtes waarin bepaalde geuren circuleren zullen worden afgezogen naar een afzonderlijke luchtbehandelingsinstallatie
- de lagunes voor de opslag van digestaat en dunne fractie zullen worden overdekt en worden afgezogen naar een luchtbehandelingsinstallatie
- de eigenlijke vergisting zal geschieden in afgesloten betonnen constructies
- de vergisting van uien, dat ontegensprekelijk voor de meeste geurhinder zorgt, wordt vooralsnog verboden

Nog uit de bestreden beslissing blijkt dat de geluidsproducerende elementen van de co-vergistingsinstallatie hetzij binnen worden opgesteld in een geluidsgeïsoleerde ruimte (de motoren van de WKK-installaties), hetzij beperkt worden in hun werking middels het opleggen van een voorwaarde inzake het geluidsdrukniveau (de ventilatoren). Dit geluidsdrukniveau werd vooropgesteld door een erkend MER-deskundige na een grondig onderzoek van de situatie ter plaatse.

Ook het mobiliteitsaspect word(t) op een kordate en efficiënte wijze opgevangen door de exploitant van de betrokken inrichting. Zoals overduidelijk blijkt uit de bestreden beslissing is er thans een mobiliteitsplan voorhanden. Dit plan voorziet in verschillende aan- en afvoerroutes, hetgeen impliceert dat de vrachtwagens bij het aan- en afvoeren van het inputmateriaal elkaar principieel niet kunnen kruisen. Voorts wordt ook eigenlijke aan- en afvoer beperkt in de tijd, met name tussen 7 en 19 uur op weekdays.

Tot slot is het nog belangrijk op te merken dat de betrokken inrichting grotendeels zal worden omringd door een groenscherm, hetgeen eveneens blijkt uit de door verzoekende partijen bestreden beslissing. Een dergelijk scherm heeft niet alleen tot gevolg dat de visuele hinder tot een absoluut minimum zal beperkt worden, maar heeft ook tot gevolg dat de beweerde geur- en geluidshinder een extra barrière dient te overwinnen alvorens het zich een weg kan banen in de richting van de woningen van verzoekende partijen. De aanwezigheid van het groenscherm zal aldus een gunstig effect hebben op deze beweerde geur- en geluidshinder.

De slotsom is dan ook duidelijk: de bedrijfsvoering van de betrokken inrichting is er op gericht om zo weinig mogelijk voor hinder aan de omwonenden van de installatie te veroorzaken. De mate van hinder die zal

voorkomen uit de exploitatie van de installatie overstijgt geenszins de mate van het toelaatbare in agrarisch gebied.

Verzoekende partijen slagen er daarenboven niet in om enig concreet element aan te brengen dat erop wijst dat de opgelegde maatregelen niet afdoende zijn om de beweerdde bijkomende hinder binnen de perken van het aanvaardbare te houden.

Zoals hierboven reeds talloze malen gesteld kunnen verzoekende partijen in deze context geenszins verwijzen naar de vaststellingen van de Milieu-inspectie van 10 - 12 augustus 2012. Aan de oorzaak van deze hinder werd inmiddels geremedieerd, hetgeen nadien werd bevestigd door de Milieu-inspectie. Op vandaag doet er zich geen geluidshinder voor".

9. De tussenkomende partijen antwoorden dat er geen concrete en objectieve bewijzen worden aangebracht van de aangevoerde verkeersonveiligheid, van de fysische en psychische klachten en van manifeste geur- en geluidshinder.

Het spreekt volgens hen voor zich dat de verzoekende partijen zich niet kunnen beroepen op door henzelf opgestelde klachten, die niet alleen allemaal betrekking hebben op de bestaande exploitatie, die hoe dan ook vergund is tot 2029, maar die bovendien niet objectief en niet ernstig zijn.

Zij wijzen er ook op dat de woonplaats van alle verzoekende partijen gelegen is ten westen/zuidwesten van de inrichting en derhalve in de gunstige windrichting.

Zij wijzen er ten slotte op dat de verzoekende partijen "om evidente redenen zonder verpinken voorbij (gaan) aan alle bijzondere voorwaarden die ter garantie in het bestreden besluit werden opgelegd" en dat er voor het varkensbedrijf specifieke afstandsregels van toepassing zijn en dat dergelijke afstandsregels geenszins gelden voor een co-vergistingsinstallatie, zodat de wetgever er aldus zelf lijkt van uit te gaan dat de inplanting van een co-vergistingsinstallatie minder problematisch is dan een varkensbedrijf.

Beoordeling

10. Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangevoerde vrees voor geluidshinder stelt de bestreden beslissing dat volgens een geluidsrapport van 18 juni 2012 door het beperkte verschil tussen het omgevingsgeluid met de inrichting in werking, en het oorspronkelijk omgevingsgeluid, het onmogelijk is het specifiek geluid van de inrichting correct te berekenen. Daarom werd, op basis van bronmetingen op het bedrijf zelf en aan de hand van een computersimulatie, het geluidsniveau van de inrichting berekend aan de woningen van de tweede verzoekster en de vijfde verzoeker, met als resultaat 39 dB(A) respectievelijk 34 dB(A). Door aanpassing van de ventilatie werd daarop een daling van het geluidsdrukniveau verkregen met 4 dB(A), waardoor in deze evaluatiepunten een specifiek geluid overbleef van 35 respectievelijk 30 dB(A).

Een tweede rapport, van 19 juni 2012, berekende het specifiek geluid dat zou worden voortgebracht na de uitbreiding, en stelde dat door het opleggen van een maximale geluidsproductie van 65 dB(A) aan de bron door de bij de uitbreiding nieuw te plaatsen ventilatoren, het specifiek geluid beperkt kan worden tot 35 dB(A) en 30 dB(A), waardoor de normen van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) zouden worden gerespecteerd.

De verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat de algemene milieuvorwaarden inzake geluid worden geschonden, terwijl als er overschrijdingen zijn deze veeleer beperkt zijn zodat zulks niet als een ernstig nadeel kan worden aangemerkt.

Uit de stukken voorgelegd door de partijen blijkt ook niet dat de transporten van en naar de inrichting aanleiding zullen geven tot verkeersonveiligheid die beduidend groter is dan wat als normaal kan worden beschouwd bij landbouwgerelateerde transporten in agrarisch gebied.

Met betrekking tot de aangevoerde vrees voor geurhinder wordt vastgesteld dat in de bestreden vergunning op aangeven van een erkend MER-deskundige bijzondere vergunningsvoorwaarden worden opgelegd, niet enkel voor de installaties verbonden aan de uitbreiding maar ook voor de bestaande installaties : onderhoudsvoorschriften voor de luchtbehandelingssystemen, controle van het uitgevoerde onderhoud, geautomatiseerde optimalisering van de zure wassers, optimalisering door toevoeging van een biowasser, alles onder begeleiding van en met toezicht door een erkend MER-deskundige. In afwachting mogen geen uien worden vergist, en dit mag later slechts worden hervat volgens de instructies van een erkend MER-deskundige.

De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat die maatregelen dermate inefficiënt zouden zijn dat hierdoor de aangevoerde geurhinder een ernstig nadeel zou opleveren.

11. De Raad van State stelt ten slotte vast dat de voortijdig hernieuwde basisvergunning een termijn had die nog zou hebben gelopen tot oktober 2029, zodat de gevraagde schorsing niet het nadeel zou kunnen wegnemen dat wordt veroorzaakt door de exploitatie van de reeds bestaande vergistingsinstallatie met een capaciteit van 30.000 ton per jaar.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning hinder dreigt te berokkenen die beduidend ernstiger is dan de hinder die mag worden verwacht van agrarische activiteiten in het geëigende agrarisch gebied.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat aan één van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan.

Die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de verzoekende partijen af te wijzen.

BESLISSING

1. Het verzoek van de BVBA Agro-Energiek en de LV Vandaele tot tussenkomst in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

2. De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientwintig april tweeduizend dertien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin